

РЕШЕНИЕ

№ 24465

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕ
С

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12749** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба Д. Г. Л., чрез упълномощен адвокат оспорва Решение № 3840/24.10.2025 г. на Софийски районен съд, НО, 116 - ти състав, по НАХД № 8798/2025 г. С решението е потвърдено издаденото от началник на група, при Отдел „Пътна полиция“ - СДВР наказателно постановление (НП) № 24-4332-033428/06.02.2025 г., с което на касатора са наложени следните административни наказания по Закона за движение по пътищата: 1./ за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. първо - лишаване от право да управлява МПС за срок от две години и глоба 2 000 лева; 2./ за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. второ - лишаване от право да управлява МПС за срок от две години и глоба 2 000 лева.

С касационната жалба се твърди неправилност на оспорваното съдебно решение, тъй като: В обстоятелствената част на АУАН наред с вменените конкретни състави на нарушения неправилно е отразено и такова за неизпълнение на предписание за посещение на болнично заведение за лабораторно изследване.

Към момента на съставяне на АУАН не е възможно това нарушение да е реализирано, доколкото контролните органи не разполагат с информация дали ще изпълни, респ. няма да изпълни предписанието на съставения на място талон за медицинско изследване.

Подобен извод не може да се базира на обстоятелството, че лицето е отказало да подпише талона за медицинско изследване. Така допуснатото в АУАН нарушение е съществено, тъй като е нарушено правото му на защита.

Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да отмени НП. Претендира адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по касация в съдебно заседание не се явява и не се представлява, но е представил писмени бележки, в които изразява становище срещу касационната жалба. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатския хонорар.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, както следва:

На 13.10.2024 г., около 02:22 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Д. Л. е управлявал лек автомобил марка „Тойота“, модел „Корола“ с регистрационен номер С., собственост на „О КЕЙ СУПЕРТРАНС“ АД. По - рано през нощта свидетелите И. и К. (полицейски служители от 03-РУ при СДВР) получили сигнал от дежурната част за лице с таксиметров автомобил, който чупел автомобилите в района и те се отзовали на сигнала, като им бил цитиран и регистрационният номер на автомобила от дежурната част. Поради тази причина служителите на МВР извършвали патрулна дейност на същото място. Установили процесния автомобил - таксиметров на [улица]до [жилищен адрес] спрели го и установили по документи самоличността на лицето, което го управлява - касаторът Д. Л.. Същият бил сам в автомобила и демонстрирал съмнително поведение – държал се неадекватно, бил арогантен и искал да напусне проверката. На Л. многократно било предложено да бъде тестван с техническо устройство за употреба на алкохол и на наркотични вещества, като същият категорично отказал да даде проба както за алкохол, така и за наркотични вещества. Издаден бил талон за медицинско изследване с № 288674/13.10.2024 г., съгласно който касаторът следвало да се яви в рамките на 45 минути във ВМА – С.. Л. отказал да подпише талона за изследване и да получи екземпляр от него, което обстоятелство било удостоверено с подписа на един свидетел. Изследване във ВМА не било направено.

Съставен е АУАН, в който деянията са квалифицирани съответно, като нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. първо ЗДвП и по чл. 174, ал. 3, предл. второ ЗДвП. Актът е връчен на същата дата при отказ да бъде получен, а впоследствие е издадено и обжалваното НП № 24-4332-033428/06.02.2025г.

За да потвърди изцяло наказателното постановление съставът на районния съд, анализирайки писмените и гласни доказателства е изложил ясни и обосновани мотиви за

законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, включително относно авторството на деянията и относно съобразяване с установените със ЗАНН процесуални правила. Съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност и в преклузивните срокове по чл. 34 ЗАНН. Същите съответстват на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН за форма, в това число съдържат изчерпателно описание на фактическите обстоятелства, послужили като основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност и са посочени нарушените законови разпоредби. Съдът не е възприел възраженията на наказаното лице, че не ставало ясно за какво нарушение е наказан. Според решаващият съд, стилът на представяне на относимите обстоятелства в АУАН и НП не нарушава логическото единство на възпроизведените факти и не препятства възприемането на всеки един от изискуемите признаци на съответния състав на нарушение. В този смисъл, обстоятелството, че в констативно-съобразителната част на АУАН/НП допълнително е въведено твърдението, че жалбоподателят не е дал кръвна проба, не налага несъответствие и не отнема възможността на жалбоподателя да се ориентира, относно параметрите на изведените в двата акта факти и правни квалификации. В случая е налице ясно посочване, че се касае за административнонаказателно обвинение по отношение на отказа на жалбоподателя да бъде тестван с полеви тест за наркотични вещества, както и с полеви тест за употреба на алкохол. СРС е приел за неоснователно и възражението, относно различията в АУАН и в талона за изследване, доколкото е логично началото на проверката да е преди съставянето на АУАН. Така също жалбоподателят е отказал да подпише както АУАН, така и талона за изследване и да получи екземпляр от него, като правилно час на връчване не е посочен, доколкото по волята на самия жалбоподател талонът не му е връчен. В съдебния акт са изложени мотиви, че от обективна и субективна страна е осъществен съставът на посочените в НП разпоредби на ЗДвП, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на Л.. Според СРС процесното нарушение не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Касационната съдебна инстанция изцяло споделя мотивите на въззивния съд, поради което (арг. чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК) не намира за нужно да ги преповтаря. В проведеното от състава на въззивния съд обективно и пълно следствие касаторът не е ангажирал доказателства за насрещно доказване. В тази връзка, предвид твърденията на касатора, Съдът не е анализирал неправилно доказателствения материал.

Според данните в АУАН и приложените към него доказателства правилно и обосновано въззивният съд е приел, че при извършване на проверката и съставяне на АУАН не са допуснати сочените от жалбоподателят съществени процесуални нарушения, довели до накърняване на правото му на защита. Неоснователно е оплакването на касатора, че с вписването в АУАН на част от законовата разпоредба на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, относно изпълнение на предписанието за медицинско изследване, се затруднявала защитата му, тъй като не е било ясно дали ще посети медицинското заведение за предоставяне на кръвни проби за изследване. Касае се за уточнение, което единствено подчертава наличието на умисъл в поведението на касаторът, който в хода на проверката след като категорично е отказал на контролните органи да бъде изпробван с техническо средство за наличие на употреба на алкохол и да бъде тестван за употребата на наркотични вещества или техни аналози - с тест (чл. 3, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични

вещества или техни аналози), така също е отказал да подпише и получи екземпляр от съставения талона за медицинско изследване. В този смисъл е и чл. 3 от Наредбата, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване.

В случая, както в акта, така и в НП ясно и конкретно е посочено, че Д. Л. е отказал да бъде изследван с техническо средство, за установяване на алкохол в издишвания въздух и за употреба на наркотични вещества.

Настоящата съдебна инстанция намира за правилна преценката на въззивния съд, че касаторът Д. Л. е осъществил от обективна и субективна страна съставите на вменените нарушения по чл. 174, ал. 3, предл. първо от ЗДвП и по чл. 174, ал. 3, предл. второ от ЗДвП.

Съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП /в относимата редакция/ водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Цитираната разпоредба има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което възпрепятства да бъде установено наличието /или липсата/ на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози в организма му посредством отказ от изследване. За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способи за установяване на концентрацията на алкохол или наркотични вещества в кръвта на лицето. Законовата разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В настоящия случай отказът на Л. да бъде установено дали, като водач на МПС е употребил алкохол, както и наркотични вещества, се установява по несъмнен начин от писмените доказателства и се потвърждава от показанията на разпитаните свидетели. Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушения по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е била като се подложи на тест, резултатите на който се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е бил издаден талон за медицинско изследване № 288674. След като водачът на МПС е отказал да получи талона и не е направил предписаните му изследвания, той доброволно се е лишил от възможността да докаже евентуално грешния резултат от техническото средство "Алкотест Дрегер" 7510 и на теста за употреба на наркотични вещества с DRUG TEST 5000, на които е отказал да се подложи при контролната проверка.

Налице са два отказа, които правилно са квалифицирани като нарушения по чл. 174, ал. 3, предл. първо и второ ЗДвП, които са самостоятелни състави на административно нарушение, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия. Определената санкция правилно е приложена от административнонаказващия орган, съгласно изричната норма на чл. 174, ал. 3 ЗДвП,

предвиждаща налагане за всяко нарушение на кумулативните санкции – лишаване от право да се управлява МПС за срок от две години и глоба от 2000 лева.

В рамките на дължимата по чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка настоящият състав намира обжалваното решение за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не се установиха касационните основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила като правилно.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 66,47 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3840/24.10.2025 г. на Софийски районен съд, НО, 116 - ти състав, по НАХД № 8798/2025 г.

ОСЪЖДА Д. Г. Л., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и 47 цента).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.